

Arrest

nr. 337 459 van 10 december 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 12 januari 2022 aan in België en dient op 13 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 februari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y. H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun van de Hotkhil-stam te zijn, en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren in Nare Agabad, in Qarghayi district van de Afghaanse provincie Laghman, en hebt altijd daar gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Gedurende vijf jaar ging u naar school, maar toen was een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) vereist, wat er samen met de problemen van uw vader toe heeft geleid dat u niet langer naar de les ging. Enkele jaren later, toen u ongeveer 15 à 16

jaar oud was, begon u te werken op dezelfde plaats waar uw vader aan de slag was: de A. R. P. M. P. C. (...). U werkte er als manusje van alles en arbeider en kon zo ook iets verdienen. Dit bedrijf verwerkte en verpakte rijst, die het vervolgens verkocht aan zijn enige klant: de toenmalige Afghaanse overheid. Uw vader was eigenaar van de grond waar het bedrijf op stond, en stond in voor het dagelijkse beheer. De eigenlijke eigenaar van het bedrijf was in naam de directeur, maar hij had niet veel te maken met de operationele kant van de zaak. In de praktijk fungeerde uw vader dus als de directeur.

Uw eigen problemen vloeien voort uit die van uw vader. Die werd door de taliban bestookt met dreig telefoons, waarin hij werd aangemaand om te stoppen met zijn werk en de contracten met de regering op te zeggen. Uw vader legde deze dreigementen naast zich neer. Op 20 of 25 januari 2021 bent u ontvoerd door de taliban. Tijdens uw gevangenschap van meer dan 20 dagen werd een video gemaakt waarin uw ontvoerders een stuk van uw vingers afsneden, en eisten van uw vader dat hij zou stoppen met het werk en met de contracten met de overheid, in ruil voor uw vrijlating. Uw vader gaf toe en uw ontvoerders lieten u gaan. Hierdoor had uw vader geen inkomen meer. Een maand na uw vrijlating begon uw vader opnieuw met zijn werk. Na twee à drie maanden was er een aanval van de taliban waarbij uw vader werd verwond, en zijn assistent werd gedood. Omwille van uw veiligheid stuurden uw vader en uw maternale oom u weg uit Afghanistan, enkele dagen na de machtsovername door de taliban. Uw familie zelf verbleef een tijdlang bij familie in Kabul zodat de wonden van uw vader verzorgd kon worden, en verhuisde daarna opnieuw naar uw herkomst dorp.

U verliet op 20 of 21 augustus 2021 Afghanistan en reisde via Pakistan en Iran naar Turkije, vanwaar u overstak naar Griekenland. Via diverse transitlanden reisde u verder naar Oostenrijk, waar op 29 december 2021 uw vingerafdrukken werden genomen in het kader van een asielprocedure. U bleef daar echter niet en trok door Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 12 januari 2022 aankwam. U diende in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in op 13 januari 2022.

Ongeveer een maand nadat u in België toekwam hebben de taliban uw huis aangevallen, waarbij ze uw zus hebben doodgeschoten. Uw vader en de maternale oom bij wie uw familie verbleef zijn sindsdien spoorloos.

Bij terugkeer vreest u door de taliban te zullen worden gedood omdat uw vader hen niet gehoorzaamde.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor, allemaal fotokopieën: uw taskara, de taskara van uw jongere zus Q. (...) en de e-taskara van uw vader, een foto van uzelf met uw zus, foto's van uw zus bij leven en na het overlijden, een foto van uzelf met uw broers, een contract van uw werk, twee foto's van uzelf op het werk, en een foto van de vermoorde assistent van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde bij aankomst in België weliswaar dat u minderjarig was, maar bleek na medische tests tot vaststelling van uw leeftijd ongeveer 20 jaar oud te zijn met een standaarddeviatie van twee jaar. Daarom wordt u niet beschouwd als minderjarige, is er aan u geen voogd toegewezen en zijn er ook geen andere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U baseert om te beginnen uw vrees volledig op de familieband met de man die de A. R. P. M. P. C. (...) uitbaatte. Het was deze man, uw beweerde vader, die door de taliban bedreigd geweest zou zijn. U maakt geen melding van dreigementen die aan u persoonlijk waren gericht of andere problemen die u hebt gekend met de taliban. U verklaart dat u door de taliban bent ontvoerd in het begin van 2021, maar dat was enkel omdat zij uw beweerde vader onder druk wilden zetten (CGVS, p.11). U slaagt er evenwel niet in om de door u beweerde bloedband aannemelijk te maken. Het enige document waarmee u deze probeert te staven is uw taskara. Het gaat hier echter om een nauwelijks leesbare fotokopie, die op eenvoudige wijze met wat knip- en plakwerk kan worden gemanipuleerd. De bewijswaarde daarvan is dan ook zeer gering. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf))) blijkt voorts dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Aangezien er dus ernstig voorbehoud moet worden gemaakt bij de overtuigingskracht van dit document, acht het CGVS uw identiteit niet onomstotelijk aangetoond. Dit klemmt des te meer omdat u ook geen enkel ander stuk kan neerleggen dat deze beweerde familieband kracht kan bijzetten, zij het beeldmateriaal of documenten. Daar specifiek naar gevraagd antwoordt u dat u het wel zou kunnen aantonen aan de hand van de oude taskara van uw vader, die u evenwel niet neerlegt, en verder stelt u dat er veel documenten vernietigd zijn (CGVS, p.18-19). Van uw beweerde vader toont u geen enkele foto waar jullie

samen op staan, wat toch merkwaardig is als jullie heel uw leven samenwoonden en u van uzelf wel foto's in Afghanistan kan voorleggen. U legt ook enkele foto's neer van uzelf en uw beweerde broers en zus. Die laatste foto is gemaakt toen jullie allebei nog kleine kinderen waren, waardoor het niet mogelijk is om te bepalen of het gaat om respectievelijk uzelf en de persoon van wie u de taskara en foto's van na haar overlijden neerlegt. Op een andere foto zou uzelf naast twee van uw jongere broers staan, maar de identiteit van deze twee jongens kan op geen enkele manier worden achterhaald. Dat het voor u zo moeilijk lijkt om de door u voorgehouden verwantschappen te staven, doet toch de wenkbrauwen fronsen.

Gezien u de verwantschap met de persoon die volgens u door de taliban werd vervolgd niet aannemelijk kan maken, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen die eruit zouden voortvloeien.

Zelfs als er enig geloof gehecht zou worden aan uw bewering dat u de zoon was van de zaakvoerder van een rijstverwerkend bedrijf, quod non, zijn uw verklaringen dermate vaag, onlogisch en onwaarschijnlijk dat deze ook op zich niet kunnen overtuigen. U kan trouwens geen enkel bewijs neerleggen dat de door u beweerde ontvoering heeft plaatsgevonden of dat iemand zich zorgen maakte over uw verdwijning, of het feit dat u medische verzorging nodig had nadien omdat de taliban een stuk van uw vingers hebben afgesneden (CGVS, p.12,14), net zomin als van de beweerde aanslag op het leven van uw vader, de ernstige verwondingen die hij daarbij opliep, of het onderzoek naar deze gebeurtenis dat werd gevoerd door de instanties, met uitzondering van één foto uit private bron die niet kan worden gesitueerd in plaats en tijd, en geen enkele garantie kan bieden omtrent de authenticiteit van wat erop afgebeeld staat (CGVS, p.18,20). Het spreekt voor zich dat dergelijke incidenten documenten of ander bewijsmateriaal genereren en dan zou men dus verwachten dat u dat zou kunnen voorleggen. U komt in wezen dus niet verder dan blote beweringen, waardoor het CGVS zich enkel kan baseren op uw verklaringen.

Voor alle duidelijkheid betwist het CGVS niet het bestaan van dit bedrijf zelf. Nochtans bestond daar twijfel over omdat het toenmalige ministerie van industrie en handel op 02 februari 2021 een persbericht had verspreid over de start van de "eerste" fabriek voor het verwerken en verpakken van rijst in de provincie Laghman (zie de informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier), wat deed uitschijnen dat er voor die datum geen dergelijke bedrijven actief waren. Dit is de informatie waarmee u geconfronteerd bent tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.15-16). Na onderzoek blijkt hetzelfde ministerie enkele dagen later, op 15 februari 2021, echter een ander bericht verspreid te hebben waarin wordt verwezen naar het bedrijf "A. R. (...)". Uit dit laatste bericht blijkt dat dit bedrijf inderdaad sinds 2016 actief is, wat overeenkomt met uw verklaringen (CGVS, p.14,15). Opmerkelijk genoeg staat er in dit persbericht wel dat ze hun goederen verkopen in diverse provincies van het land maar nergens dat de overheid de enige klant was van dit bedrijf, of dat het als gevolg van uw ontvoering de activiteiten had gestaakt (zie de informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Nochtans beweert u op "20 of 25 januari" ontvoerd te zijn geweest, waarna u "meer dan 20 dagen" werd vastgehouden (CGVS, p.12). Het artikel kwam uit op 15 februari 2021, wat betekent dat het hier om precies dezelfde periode gaat. Daarbij valt in de eerste plaats op dat u bijzonder vaag blijft over de omstandigheden van uw ontvoering, uw gevangenschap, uw vrijlating en al de gebeurtenissen daarrond, hoewel u meermaals gevraagd bent om precies en gedetailleerd toe te lichten wat er toen was gebeurd (CGVS, p.11,12).

Voorts is het vreemd dat iemand met uw profiel, die heel zijn leven in Afghanistan heeft doorgebracht en er ook enkele jaren naar school ging, geen gebruik maakt van de Afghaanse kalender wanneer hij vertelt over een ontvoering die hij zou hebben meegemaakt. U situeert deze ontvoering immers spontaan in 2021 (CGVS, p. 12). Dit geeft een ingestudeerde klank aan uw op zich al oppervlakkige verklaringen. Wat er ook van zij, indien u op 20 of 25 januari 2021 werd ontvoerd, meer dan 20 dagen gevangen was, en uw vader bij uw vrijlating al had voldaan aan de eis van de taliban om het bedrijf stil te leggen (CGVS, p.13), is het bijster merkwaardig dat A. R. (...) op datzelfde ogenblik, op 15 februari 2021, zo positief in het nieuws kwam omdat zij zoveel extra kapitaal hadden opgehaald dat ze hun werking konden uitbreiden (zie de informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Dat is evenwel niet het enige onwaarschijnlijke aspect van uw verklaringen. Vanwege de bedreigingen die uw vader kreeg van de taliban liet hij u niet langer toe om naar school te gaan (CGVS, p.7,16). Vreemd genoeg werden er geen andere veiligheidsmaatregelen genomen (CGVS, p.16-17), en was het u wel toegestaan om alleen van en naar uw werk te gaan. Dat was dan ook het traject waarlangs u ging toen u werd ontvoerd door de taliban (CGVS, p.12). Volgens u werd u verdoofd met een stof die ze op uw neus deden waarna u het bewustzijn verloor (CGVS, p.12), iets wat op zich al weinig waarschijnlijk is. Een volwassen persoon volledig verdoven op zo een korte tijd is niet zo eenvoudig als u het doet uitschijnen. De taliban hielden u dan dus "meer dan 20 dagen" vast terwijl ze eisen stelden aan uw vader (CGVS, p.12). Toen de taliban uiteindelijk een stuk van uw vingers sneden, gaf uw vader toe en werd u vrijgelaten (CGVS, p.13). Het wekt verbazing dat uw vader, die voordien zo bezorgd was om u dat hij u niet meer naar school liet gaan, zich na uw ontvoering zo lang verzette tegen de eisen van de taliban dat zij zich genoodzaakt zagen om u te folteren om hem tot actie te dwingen. Gevraagd of uw vader met iemand had gesproken tijdens deze crisis, antwoordt u dat hij bij de lokale leiders en de regering was geweest, maar dat die niets hadden ondernomen (CGVS, p.13). Het is pas wanneer u rechtstreeks gevraagd wordt of uw vader dan geen overleg had gehouden met de eigenaar van het bedrijf waar het allemaal om draaide, dat u dat bevestigt. Die eigenaar zou dan gezegd hebben dat uw vader het probleem moest oplossen zoals hem dat best leek, ongeacht wat dat inhield. Zelfs

het bedrijf stilleggen was een valabele keuze (CGVS, p.14). Het is vreemd dat u niet spontaan met deze informatie op de proppen kwam, aangezien dit de enige reden was dat u ontvoerd geweest zou zijn: de taliban wilden niet dat het bedrijf waar jullie werkten nog aan de overheid leverde. In die context is het alleszins bijster weinig plausibel dat uw vader nog zou aarzelen om uw veiligheid zeker te stellen door al dan niet tijdelijk in te gaan op de eisen van de taliban voor u iets kon overkomen. Waarom uw vader de meest voor de hand liggende oplossing niet heeft overwogen, met name in te gaan op de eis van de taliban om niet langer te leveren aan de overheid maar de rijst te verkopen op de privémarkt, kan u niet ophelderen. Volgens u produceerde het bedrijf zoveel rijst dat zoiets gewoon niet kon (CGVS, p.14), ook al moet u toegeven dat u geen flauw idee hebt van hoeveel rijst er dan wel werd verwerkt (CGVS, p.14). Dit raakt werkelijk kant noch wal. Rijst is een lang houdbaar basisvoedsel dat wereldwijd vaak wordt gegeten, in het bijzonder in de Aziatische keuken. Het idee dat er geen of onvoldoende kopers voor te vinden zou zijn, valt niet ernstig te nemen. Het is, in alle geval, merkwaardig dat uw vader volledig de vrije hand had, en dat de eigenlijke baas van het bedrijf zich er niet om bekommerde of de fabriek kon draaien of niet. Uit het eerder vernoemde persbericht blijkt immers dat die net op dat moment meer dan een miljoen dollar aan extra kapitaal had opgehaald. Dat staat in schril contrast met de door u geschetste onverschilligheid tegenover de toekomst van dit bedrijf.

Daar waar u inderdaad hebt laten zien dat er iets is gebeurd met uw vingers (CGVS, p.12), hebt u geen medische documenten over deze kwetsuren. Zelfs voor een dokter is het overigens niet mogelijk om definitieve uitspraken te doen over de oorzaak en omstandigheden van een opgelopen verwonding. Deze zou het gevolg kunnen zijn van een onfortuinlijk voorval. Het CGVS stipt aan dat uit uw sociale media blijkt dat er in uw vriendenkring mensen zijn die met grote messen lopen te pronken (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Zelfs indien de verwondingen aan uw vingers niet het gevolg zouden zijn van een (arbeids)ongeval maar wel van kwaad opzet, kan onmogelijk bepaald worden wat de intenties waren van de daders. Zo valt bijvoorbeeld niet uit te maken of het ging om crimineel geweld, dan wel om politiek geïnspireerde daden. Criminaliteit komt immers in alle landen ter wereld voor. In elk geval verwondert het dat u na deze verwonding zo weinig nood had aan medische verzorging volgens uw eigen verklaringen. U zegt dat uw vader u na uw vrijlating naar een apotheek bracht, waar ze een verband rond uw vingers deden (CGVS, p.12). U maakt geen melding van andere behandelingen. Het valt moeilijk daar geloof aan te hechten. Indien de taliban u op weinig zachtzinnige wijze hadden verminkt in een niet-steriele omgeving zou zoiets een ernstig medisch probleem vormen. Dit is een verdere indicatie dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat u bijster weinig details kan geven over de mensen die uw familie zo zouden vervolgen. U kan niets vertellen over de mensen die achter uw ontvoering zaten (CGVS, p.12), en weet ook niets over de talibanstrijders die na uw vertrek uw huis hebben aangevallen en uw zus hebben vermoord (CGVS, p.22). U hebt daarover ook niet gesproken met uw moeder en uw maternale oom (CGVS, p.22). Dat getuigt van een opvallende desinteresse in uw eigen problemen, die zich moeilijk laat rijmen met het gedrag van iemand die oprecht meent internationale bescherming nodig te hebben. Zeker sinds de machtsvername is er eigenlijk geen reden dat uw familie niet meer te weten zou komen over hun belagers, en het valt al evenmin in te zien waarom zij daarover informatie achter zouden houden voor u.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op

aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen.

De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS wijst erop dat u verklaarde geboren en getogen te zijn in Nahre Agabad in Qarghayi district (provincie Laghman), alwaar u tot aan uw vertrek zou hebben gewoond. U verklaarde verder dat u tot de vijfde klas naar school bent gegaan, dat u sinds uw 15 à 16 jaar occasioneel werkte in een voedselverwerkend bedrijf, en dat u Afghanistan verlaten heeft in augustus 2021 (CGVS, p. 6,7). U

verklaarde bij aankomst in België 17 jaar oud te zijn en bleek, zoals reeds opgemerkt, na medisch onderzoek in werkelijkheid ongeveer 20 jaar oud te zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens u verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Het CGVS wijst erop dat u zichzelf omschrijft als een praktiserende soennitisch moslim. Verder blijkt dat u nog steeds het Pashtou beheerst (CGVS, p. 6-7,8). Bovendien moet erop gewezen worden dat u op uw social media te zien bent in traditionele Afghaanse kledij, dat u er meestal in het Pashtou communiceert en dat uw netwerk grotendeels bestaat uit andere Afghaanse personen.

Daarnaast vertoont u op verschillende foto's en in video's kenmerken die eigen zijn aan de subcultuur van Afghaanse bendes. Zo poseert u samen met andere Afghanen in traditionele kledij of in kledij met legerprint, draagt u vaak een pakol en/of een vissersjasje, maakt u handgebaren zoals het opsteken van de wijsvinger of het maken van een vuist en gebruikt u emoji's die binnen deze subcultuur gangbaar zijn. De personen waarmee u interageert op TikTok, alsook personen uit uw breder onlinenetwerk vertonen veelal dezelfde kenmerken. Met enkele van deze personen blijkt u ook regelmatig in het echte leven contact te hebben (zie NMU2023-220 Check sociale media – 22/10144).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus België- Afghaanse bendes en sociale media van 11 september 2023), blijkt dat er in België diverse Afghaanse criminele bendes actief zijn, dewelke betrokken zijn bij mensensmokkel, drugshandel en seksueel misbruik. Deze bendes gebruiken verschillende socialemediakanalen om het bendeleven en betrokkenheid bij bendes te verheerlijken, te tonen hoeveel macht een bende heeft en (meer) bekendheid te verwerven door dreigingen te uiten of beelden te delen van deelname aan criminele feiten. Daarnaast delen bendes ook online informatie met elkaar of zetten zij sociale media in bij het plegen van criminele feiten. Sociale media worden niet enkel gebruikt om te communiceren, maar ook om zich te profileren. Naast het vermelden van specifieke cijfers en termen in hun profielnamen en bij video's, vertonen personen die zichzelf associëren met een groep of bende een aantal gemeenschappelijke kenmerken. Deze kenmerken hebben onder meer betrekking op de vormgeving van de profielen, het gedrag en de inhoud die de verzoekers en hun netwerk delen op socialemediaprofielen. Opvallend hierbij zijn de verwijzingen naar Afghanistan en de Afghaanse cultuur, dit in de vorm van het dragen van traditionele kledij, het voorkomen van Afghaanse gewoontes en gedragingen en het verwijzen naar de Afghaanse veiligheidsdiensten en locaties in Afghanistan. De subcultuur van de bendeleden lijkt op die manier sterk verweven te zijn met de cultuur van hun herkomstland.

Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat lidmaatschap van een Afghaanse bende verschillende vormen kan aannemen, gaande van sympathieën voor of verheerlijking van deze bendes tot een leidinggevende rol in deze bendes. Verschillende leden van Afghaanse bendes verwijzen naar een specifieke bende en/of hun rol daarbinnen in hun gebruikersnaam, profielnaam of in het bijschrift op hun onlineprofiel op TikTok (en soms ook op Instagram of Facebook). Personen met een vooraanstaande rol in een Afghaanse bende vallen in bepaalde situaties ook op door hun gebruikersnaam die hun leidinggevende positie bevestigt. Ook de manier waarop bepaalde figuren in beeld worden gebracht, al dan niet in combinatie met het gebruik van symbolen, kan duidelijkheid scheppen over iemands positie in een Afghaanse bende. Leaders worden regelmatig in beeld gebracht in typerende fotocollages op de TikTok-profielen van andere bendeleden. Daarnaast zijn er ook personen die omwille van hun interacties en netwerk in verband kunnen worden gebracht met Afghaanse bendes, maar vermoedelijk geen deel uitmaken van een specifieke groep. Zij reageren op berichten van bendeleden of delen beeldmateriaal waarin zij, net zoals vooraanstaande figuren, zichtbare kenmerken tonen die eigen zijn aan de subcultuur van Afghaanse bendes. Het kan gaan over beelden in militaire of traditionele Afghaanse kledij, beelden van gevechtsbewegingen of beelden met emoji's die macht of geweld uitstralen. Hun netwerk is in de meeste gevallen echter kleiner, ze poseren veelal alleen of op afgelegen plaatsen en komen niet voor in bovengenoemde collages.

Het gegeven dat er op uw sociale media verschillende foto's en video's zijn terug te vinden waarin u kenmerken vertoont die eigen zijn aan de subcultuur van Afghaanse bendes, volstaat dan ook niet om te besluiten dat u lid bent van een Afghaanse criminele bende. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat de Afghaanse bendes sterk verweven zijn met de traditionele Afghaanse cultuur. Uw activiteiten op sociale media bevestigen dan ook dat er niet kan worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen waarin u bent opgegroeid en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, integendeel.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat u niet aantoonst dat u bij terugkeer naar Afghanistan niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. In de eerste plaats is gebleken dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u werkelijk verwant bent aan de baas van de "A. R. (...)" fabriek, noch dat uw andere verklaringen over uw familiesamenstelling kloppen. Er moet dan ook worden besloten dat u een goed zicht verhindert op uw werkelijke netwerk. Ook op basis van uw verklaringen blijkt trouwens dat u wel degelijk nog over een netwerk zou beschikken. U verklaarde immers dat uw moeder, zus en uw drie jongere broers bij uw maternale oom in Laghman verblijven (CGVS, p. 9,10,21). Aangezien er geen geloof werd gehecht aan de band met uw beweerde vader en de problemen die daaruit voortvloeiden, is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat uw vader niet meer in Afghanistan aanwezig zou zijn.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Er liggen verder geen indicaties voor dat de taliban enige kennis zouden hebben van uw activiteiten hier in België, en dan meer in het bijzonder dat u actief bent op sociale media. Uit de landeninformatie blijkt overigens niet dat het hebben van profielen op sociale media zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. U maakt geenszins aannemelijk dat uit accounts op sociale media afgeleid kan worden dat u zich kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor u dreigt geïdoleerd te worden. Hoe dan ook toont u niet aan dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van uw sociale media te wissen of uw accounts volledig te verwijderen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Zij meent in hoofdorde in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde meent zij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft geen stavingstukken bij het verzoekschrift gevoegd.

De verwerende partij maakt op 30 oktober 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3. 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.2. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde bij aankomst in België weliswaar dat u minderjarig was, maar bleek na medische tests tot vaststelling van uw leeftijd ongeveer 20 jaar oud te zijn met een standaarddeviatie van twee jaar. Daarom wordt u niet beschouwd als minderjarige, is er aan u geen voogd toegewezen en zijn er ook geen andere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.3. Landeninformatie

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 30 oktober 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen die verzoekende partij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoekende partij zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat door de partijen een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aangeleverd werd die afkomstig is van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij doorheen haar kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partij de verwantschapsband met de man die de A.R.P.M.P.C. uitbaatte niet aannemelijk heeft gemaakt. Zoals blijkt uit lezing van het verzoekschrift (p. 4) erkent verzoekende partij dat de verwantschapsband hét cruciale element is waarop haar vluchtrelaas gebaseerd is en dat – zo deze verwantschapsband niet aannemelijk is – er evident geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hieruit zijn voortgevloeid. De Raad wijst er verder op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij een oprechte inspanning levert om zijn aanvraag te staven en dat er bij gebrek aan andere bewijskrachtige elementen, een bevredigende verklaring wordt gegeven omtrent het ontbreken hiervan, *quod non* gelet op volgende bespreking. Hoewel verzoekende partij wel verklaarde dat zij haar originele taskara onderweg had verloren (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), 17 mei 2023, p. 4), kan dit vooreerst geen verantwoording bieden voor de vaststelling dat zij een nauwelijks leesbare kopie hiervan voorlegt. Immers blijkt uit haar verklaringen dat zij dit stuk via *whatsapp* heeft toegestuurd gekregen vanuit Afghanistan (CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 4) zodat redelijkerwijze mag aangenomen worden dat zij een duidelijke kopie kan voorleggen. Verder kan er hoe dan ook niet aan voorbij gegaan worden dat een kopie gemakkelijk door knip- en plakwerk kan gemanipuleerd worden en dat blijkens objectieve landeninformatie waarvan de weblink in de bestreden beslissing wordt vermeld Afghaanse documenten zeer fraudegevoelig zijn zodat de commissaris-generaal op goede gronden besluit dat de door haar voorgelegde kopie van haar taskara haar identiteit niet onomstotelijk aantoon. Verder heeft de commissaris-generaal de onduidelijkheid inzake haar identiteit niet enkel afgeleid uit voormelde vaststellingen, maar wijst de commissaris-generaal er ook terecht op dat verzoekende partij nagelaten heeft enig ander stuk, zoals beeldmateriaal of documenten, voor te leggen waaruit de beweerdde familieband kan blijken, dit terwijl verzoekende partij wel verklaarde dat zij dit kan bewijzen aan de hand van de oude taskara van haar vader (CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 19), die zij evenwel nalaat neer te leggen. Evenzeer stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoekende partij geen enkele foto heeft voorgelegd waarop zij samen met haar voorgehouden vader te zien is. Dit klemmt des te meer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij er wel in slaagt om foto's van haarzelf neer te leggen zodat redelijkerwijze mag aangenomen worden dat zij, die gans haar leven in Afghanistan samengewoond heeft met haar vader, derhalve evenzeer in staat moet zijn om foto's met haar vader voor te leggen, zo de persoon waarvan zij beweert dat dit haar vader is werkelijk haar vader is. Om die redenen kan haar verklaring dat *“veel van onze documenten (...) vernield zijn”* (CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 19) niet overtuigen om het vastgestelde gebrek aan overtuigende stukken inzake de verwantschapsband met haar voorgehouden vader te weerleggen. Het gegeven dat verzoekende partij enkel foto's van haarzelf en haar beweerdde broers en zus neerlegt, waarbij pertinent wordt opgemerkt dat de foto met haar voorgehouden zus kleine kinderen betreft zodat het

onmogelijk is te bepalen of het werkelijk gaat om verzoekende partij en de persoon waarvan zij de taskara en foto's van na haar overlijden voorlegt en de andere foto's met haar voorgehouden broers niet toelaten de identiteit van de daarop afgebeelde jongens te achterhalen, doet terecht besluiten dat de voorgehouden verwantschapsband geenszins aannemelijk is gemaakt.

Gelet op voorgaande vaststellingen overtuigt verzoekende partij niet dat voornoemde elementen niet afdoende zijn om te besluiten dat zij de verwantschapsband met haar voorgehouden vader niet heeft aannemelijk gemaakt en is haar betoog dat de commissaris-generaal haar ook meer vragen had kunnen stellen niet dienstig. Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, wordt de verwantschapsband niet louter onaannemelijk bevonden door het in twijfel trekken van de voorgelegde documenten, maar wordt specifiek gemotiveerd waarom de voorgelegde documenten niet volstaan, waarbij tevens gewezen wordt op het gebrek aan stukken zoals beeldmateriaal of documenten die de verwantschapsband met haar voorgehouden vader kunnen aantonen. Verzoekende partij heeft ook geen enkele, laat staan afdoende, verklaring gegeven voor het gebrek hieraan. Haar betoog dat zij zich als vluchteling niet in de beste positie bevindt om (nog) aan documenten te geraken kan geenszins aangenomen worden. De Raad herhaalt dat verzoekende partij via haar familie in Afghanistan aan stukken is geraakt ((CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 4) en zij hiermee nog steeds contact heeft (CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 10) zodat de Raad niet inziet waarom het voor haar niet mogelijk was/is om stukken voor te leggen waaruit kan blijken dat zij wel degelijk verwant is aan de persoon van wie zij voorhoudt dat het haar vader is.

Gelet op voorgaande komt de commissaris-generaal reeds op goede gronden tot de vaststelling dat geen geloof gehecht kan worden aan het vluchtrelaas van verzoekende partij aangezien zij het kernelement daarvan, zijnde de verwantschapsband met haar voorgehouden vader, niet aannemelijk heeft gemaakt.

3.6.4. Bovendien heeft de commissaris-generaal evenzeer gemotiveerd dat, zo de voorgehouden verwantschapsband wel degelijk op waarheid berust, *quod non* evenwel gelet op de bespreking *supra*, haar verklaringen dermate vaag, onlogisch en onwaarschijnlijk zijn dat dit de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten onderuit haalt.

Door louter haar verklaringen te bevestigen laat verzoekende partij geheel na de motivering dat: *"Zelfs als er enig geloof gehecht zou worden aan uw bewering dat u de zoon was van de zaakvoerder van een rijstverwerkend bedrijf, quod non, zijn uw verklaringen dermate vaag, onlogisch en onwaarschijnlijk dat deze ook op zich niet kunnen overtuigen. U kan trouwens geen enkel bewijs neerleggen dat de door u beweerde ontvoering heeft plaatsgevonden of dat iemand zich zorgen maakte over uw verdwijning, of het feit dat u medische verzorging nodig had nadien omdat de taliban een stuk van uw vingers hebben afgesneden (CGVS, p.12,14), net zomin als van de beweerde aanslag op het leven van uw vader, de ernstige verwondingen die hij daarbij opliep, of het onderzoek naar deze gebeurtenis dat werd gevoerd door de instanties, met uitzondering van één foto uit private bron die niet kan worden gesitueerd in plaats en tijd, en geen enkele garantie kan bieden omtrent de authenticiteit van wat erop afgebeeld staat (CGVS, p.18,20). Het spreekt voor zich dat dergelijke incidenten documenten of ander bewijsmateriaal genereren en dan zou men dus verwachten dat u dat zou kunnen voorleggen. U komt in wezen dus niet verder dan blote beweringen, waardoor het CGVS zich enkel kan baseren op uw verklaringen."* op concrete wijze te betwisten en doet zij aan deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, geen enkele afbreuk. Waar zij verder voorhoudt dat haar profiel als zoon van de zaakvoerder van een rijstverwerkend bedrijf *an sich* al voldoende is om als vluchteling erkend te worden, gaat zij geheel voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen dat haar vader omwille van diens functie gevisieerd werd door de taliban nu de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten volstrekt ongeloofwaardig zijn. Zelfs indien aldus aangenomen dat verzoekende partij de verwantschapsband met haar voorgehouden vader heeft aangetoond, dan nog maakt zij met een loutere verwijzing daarnaar geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij een risico loopt op vervolging in Afghanistan.

3.6.5. Waar zij verder betoogt dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie aantoont dat *"men niet zomaar klakkeloos kan aannemen wat er in een persbericht staat en/of dit aannemen als een volledig en correcte weergave"* doet zij daarmee geen afbreuk aan het gegeven dat uit de motivering: *"Voor alle duidelijkheid betwist het CGVS niet het bestaan van dit bedrijf zelf. Nochtans bestond daar twijfel over omdat het toenmalige ministerie van industrie en handel op 02 februari 2021 een persbericht had verspreid over de start van de "eerste" fabriek voor het verwerken en verpakken van rijst in de provincie Laghman (zie de informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier), wat deed uitschijnen dat er voor die datum geen dergelijke bedrijven actief waren. Dit is de informatie waarmee u geconfronteerd bent tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.15-16). Na onderzoek blijkt hetzelfde ministerie enkele dagen later, op 15 februari 2021, echter een ander bericht verspreid te hebben waarin wordt verwezen naar het bedrijf "A. R. (...)"*. Uit dit laatste bericht blijkt dat dit bedrijf inderdaad sinds 2016 actief is, wat overeenkomt met uw verklaringen (CGVS, p.14,15). Opmerkelijk genoeg staat er in dit persbericht wel dat ze

hun goederen verkopen in diverse provincies van het land maar nergens dat de overheid de enige klant was van dit bedrijf, of dat het als gevolg van uw ontvoering de activiteiten had gestaakt (zie de informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Nochtans beweert u op “20 of 25 januari” ontvoerd te zijn geweest, waarna u “meer dan 20 dagen” werd vastgehouden (CGVS, p.12). Het artikel kwam uit op 15 februari 2021, wat betekent dat het hier om precies dezelfde periode gaat. Daarbij valt in de eerste plaats op dat u bijzonder vaag blijft over de omstandigheden van uw ontvoering, uw gevangenschap, uw vrijlating en al de gebeurtenissen daarrond, hoewel u meermaals gevraagd bent om precies en gedetailleerd toe te lichten wat er toen was gebeurd (CGVS, p.11,12).

Voorts is het vreemd dat iemand met uw profiel, die heel zijn leven in Afghanistan heeft doorgebracht en er ook enkele jaren naar school ging, geen gebruik maakt van de Afghaanse kalender wanneer hij vertelt over een ontvoering die hij zou hebben meegemaakt. U situeert deze ontvoering immers spontaan in 2021 (CGVS, p. 12). Dit geeft een ingestudeerde klank aan uw op zich al oppervlakkige verklaringen. Wat er ook van zij, indien u op 20 of 25 januari 2021 werd ontvoerd, meer dan 20 dagen gevangen was, en uw vader bij uw vrijlating al had voldaan aan de eis van de taliban om het bedrijf stil te leggen (CGVS, p.13), is het bijster merkwaardig dat A. R. (...) op datzelfde ogenblik, op 15 februari 2021, zo positief in het nieuws kwam omdat zij zoveel extra kapitaal hadden opgehaald dat ze hun werking konden uitbreiden (zie de informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).” duidelijk naar voren komt dat de commissaris-generaal een gedegen onderzoek heeft gedaan naar de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekende partij omtrent het rijstverwerkend bedrijf. Zo heeft de commissaris-generaal de verschillende persberichten van de toenmalige overheid die hieromtrent bestaan in ogenschouw genomen en op basis hiervan vastgesteld dat er wel degelijk dergelijk bedrijf sinds 2016 bestaat, hetgeen overeenstemt met de verklaringen van verzoekende partij. Evenwel heeft de commissaris-generaal verder vastgesteld dat uit deze informatie niet blijkt dat de overheid de enige klant was van het bedrijf of dat het als gevolg van de ontvoering van verzoekende partij haar activiteiten had gestaakt. Samen met de vaststelling dat verzoekende partij bijzonder vaag blijft over de omstandigheden van haar ontvoering, haar gevangenschap, haar vrijlating en alle gebeurtenissen daarrond, leidt de commissaris-generaal op goede gronden af dat voormelde afbreuk doet aan de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten. De Raad benadrukt daarbij dat verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aanreikt waardoor deze beoordeling in een ander daglicht wordt geplaatst. Haar betoog dat het *“totaal niet duidelijk (is) welke beweegredenen en welke finaliteit dergelijk bericht dient”* doet hoegenaamd geen afbreuk aan het gegeven dat het persbericht, nochtans uitgekomen in dezelfde periode als de periode waarin verzoekende partij beweerde ontvoerd te zijn geweest en het bedrijf werd stilgelegd, geen enkele melding maakt van het gegeven dat het bedrijf zijn activiteiten had gestaakt. Zelfs aangenomen dat de overheid een *“(commercieel) persbericht”* niet zou willen compromitteren met info over een ontvoering, dan nog is het geenszins aannemelijk dat het bedrijf in dezelfde periode zo positief in het nieuws kwam omdat het zoveel extra kapitaal hadden opgehaald dat het zijn werking kon uitbreiden.

3.6.6. Het loutere feit dat het bedrijf waarvan verzoekende partij melding maakte effectief bestaat, houdt, anders dan wat verzoekende partij lijkt voor te houden in het verzoekschrift, verder ook geenszins in dat daarom de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten op waarheid berusten.

3.6.7. De Raad kan voorts de commissaris-generaal ook volgen dat het gegeven dat verzoekende partij, die nochtans gans haar leven in Afghanistan heeft doorgebracht en er ook enkele jaren naar school is gegaan, door tijdens haar relaas over de ontvoering geen gebruik te maken van de Afghaanse kalender maar haar ontvoering spontaan in 2021 situeert, haar verklaringen een ingestudeerd karakter geeft. Anders dan wat verzoekende partij in het verzoekschrift voorhoudt, kan immers redelijkerwijze van een persoon die is opgegroeid in de Afghaanse samenleving en aldaar ook een aantal jaren naar school is gegaan verwacht worden dat deze in zijn verklaringen de Afghaanse kalender hanteert en eerder moeite zou hebben met het hanteren van de Gregoriaanse of westerse kalender om vervolgingsfeiten die zich hebben voorgedaan toen zij zich in Afghanistan bevond in tijd te situeren. Gelet op voorgaande kan haar betoog dat het enige tijd in Afghanistan naar school te zijn gegaan niet kan volstaan om de Afghaanse kalender zomaar te beheersen geen afbreuk doen aan de gegeven motivering ter zake. Evenmin worden voorgaande vaststellingen in een ander daglicht geplaatst door haar stelling dat zij – achteraf – een aantal datums moest herijken om haar verhaal te doen. Daarenboven wijst de Raad erop dat de motivering waarom geen geloof kan gehecht worden aan haar vluchtrelaas in zijn geheel moet worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen bevindingen die terecht doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas.

3.6.8. De Raad kan verzoekende partij verder geenszins volgen waar zij met betrekking tot de motivering: *“Dat is evenwel niet het enige onwaarschijnlijke aspect van uw verklaringen. Vanwege de bedreigingen die uw vader kreeg van de taliban liet hij u niet langer toe om naar school te gaan (CGVS, p.7,16). Vreemd genoeg werden er geen andere veiligheidsmaatregelen genomen (CGVS, p.16-17), en was het u wel toegestaan om alleen van en naar uw werk te gaan. Dat was dan ook het traject waarlangs u ging toen u werd ontvoerd door de taliban (CGVS, p.12). Volgens u werd u verdoofd met een stof die ze op uw neus deden waarna u het bewustzijn verloor (CGVS, p.12), iets wat op zich al weinig waarschijnlijk is. Een*

volwassen persoon volledig verdoven op zo een korte tijd is niet zo eenvoudig als u het doet uitschijnen. De taliban hielden u dan dus “meer dan 20 dagen” vast terwijl ze eisen stelden aan uw vader (CGVS, p.12). Toen de taliban uiteindelijk een stuk van uw vingers sneden, gaf uw vader toe en werd u vrijgelaten (CGVS, p.13). Het wekt verbazing dat uw vader, die voordien zo bezorgd was om u dat hij u niet meer naar school liet gaan, zich na uw ontvoering zo lang verzette tegen de eisen van de taliban dat zij zich genoodzaakt zagen om u te folteren om hem tot actie te dwingen. Gevraagd of uw vader met iemand had gesproken tijdens deze crisis, antwoordt u dat hij bij de lokale leiders en de regering was geweest, maar dat die niets hadden ondernomen (CGVS, p.13). Het is pas wanneer u rechtstreeks gevraagd wordt of uw vader dan geen overleg had gehouden met de eigenaar van het bedrijf waar het allemaal om draaide, dat u dat bevestigt. Die eigenaar zou dan gezegd hebben dat uw vader het probleem moest oplossen zoals hem dat best leek, ongeacht wat dat inhield. Zelfs het bedrijf stilleggen was een valabele keuze (CGVS, p.14). Het is vreemd dat u niet spontaan met deze informatie op de proppen kwam, aangezien dit de enige reden was dat u ontvoerd geweest zou zijn: de taliban wilden niet dat het bedrijf waar jullie werkten nog aan de overheid leverde. In die context is het alleszins bijster weinig plausibel dat uw vader nog zou aarzelen om uw veiligheid zeker te stellen door al dan niet tijdelijk in te gaan op de eisen van de taliban voor u iets kon overkomen. Waarom uw vader de meest voor de hand liggende oplossing niet heeft overwogen, met name in te gaan op de eis van de taliban om niet langer te leveren aan de overheid maar de rijst te verkopen op de privémarkt, kan u niet ophelderen. Volgens u produceerde het bedrijf zoveel rijst dat zo iets gewoon niet kon (CGVS, p.14), ook al moet u toegeven dat u geen flauw idee hebt van hoeveel rijst er dan wel werd verwerkt (CGVS, p.14). Dit raakt werkelijk kant noch wal. Rijst is een lang houdbaar basisvoedsel dat wereldwijd vaak wordt gegeten, in het bijzonder in de Aziatische keuken. Het idee dat er geen of onvoldoende kopers voor te vinden zou zijn, valt niet ernstig te nemen. Het is, in alle geval, merkwaardig dat uw vader volledig de vrije hand had, en dat de eigenlijke baas van het bedrijf zich er niet om bekommerde of de fabriek kon draaien of niet. Uit het eerder vernoemde persbericht blijkt immers dat die net op dat moment meer dan een miljoen dollar aan extra kapitaal had opgehaald. Dat staat in schril contrast met de door u geschetste onverschilligheid tegenover de toekomst van dit bedrijf.” betoogt dat de commissaris-generaal allerlei zaken door elkaar haalt. Zo blijkt immers uit haar verklaringen dat zij stopte met school op ongeveer dertienjarige leeftijd onder meer omwille van de problemen van haar vader met de taliban (CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 7, 16). Wanneer verzoekende partij – die verklaarde op 15 à 16-jarige leeftijd gestart te zijn met te werken voor het bedrijf waar haar vader werkte (CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 7) en zij op weg naar haar werk ontvoerd werd door de taliban (CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 16) – dan gevraagd werd of er geen andere voorzorgsmaatregelen genomen werden blijkt uit haar antwoorden dat dit niet gebeurd is (CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 16-17). De commissaris-generaal leidt uit dergelijke verklaringen – waaruit blijkt dat haar vader het wel nodig vond om verzoekende partij van school te halen omwille van de bedreigingen door de taliban maar er verder geen enkele voorzorgsmaatregel genomen werd wanneer verzoekende partij zich naar het werk begaf – terecht de onaannemelijkheid ervan af. Dat haar vader wel dermate bezorgd zou zijn over verzoekende partij dat hij haar met school deed stoppen op 13-jarige leeftijd, maar er dan totaal geen graten in zag dat zijn 15 à 16-jarige zoon alleen van en naar het werk gaat zonder dat er ook maar enige voorzorgsmaatregel werd genomen tart alle verbeelding derwijze dat hier hoegenaamd geen geloof aan kan worden gehecht. Gelet op voorgaande overtuigt verzoekende partij geenszins met haar stelling in het verzoekschrift dat de beslissing om haar van school te halen gebeurde toen zij een kind was en dit niet te vergelijken valt met het feit dat zij jaren later ook een functie kreeg binnen het bedrijf. Met haar voorts nietszeggend betoog dat “de verwerende partij de oplossingen (denkt) gevonden te hebben, die niet stroken met de handelswijzen en overwegingen van (haar) vader” doet verzoekende partij verder niks af aan de overige overwegingen in de bestreden beslissing zoals *supra* geciteerd die steun vinden in het administratief dossier en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, geenszins subjectieve, eenzijdige stellingen zijn doch pertinente vaststellingen zijn die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Ook haar betoog dat van haar als manusje van alles in het bedrijf niet kan verwacht worden dat zij vragen kan beantwoorden over zaken waarover zij zelf nooit kennis droeg kan geenszins volstaan om de gegeven motivering te ontcrachten. Zo wordt verzoekende partij niet zozeer een gebrek aan kennis verweten, maar wel dat haar verklaringen dusdanig onaannemelijk zijn dat hieraan geen geloof gehecht kan worden.

3.6.9. Met haar voorts bloot betoog dat de commissaris-generaal “er alles aan doet om (haar) verklaringen en (haar) vrees in twijfel te trekken, maar geen enkele inspanning levert om te verifiëren of (verzoekende partij) een gegronde vrees op vervolging kan hebben” gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de omstandige en pertinente overwegingen in de bestreden beslissing die terecht doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Nazicht van het administratief dossier en lezing van de bestreden beslissing leert genoegzaam dat de commissaris-generaal de verklaringen en stukken van verzoekende partij alsook de relevante landeninformatie in overweging heeft genomen en na zorgvuldig onderzoek op goede gronden tot de bevinding is gekomen dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. Met haar betoog voorts waar zij stelt dat de vaststelling dat het verlies van een vinger ook een andere oorzaak kan hebben en/of zij niet veel informatie heeft over het verleden en/of haar familie geen voldoende reden is voor de afwijzing van haar verzoek doet zij vooreerst geen enkele afbreuk aan de motivering dat: “Daar waar u inderdaad hebt laten zien dat er iets is gebeurd met uw vingers (CGVS, p.12),

hebt u geen medische documenten over deze kwetsuren. Zelfs voor een dokter is het overigens niet mogelijk om definitieve uitspraken te doen over de oorzaak en omstandigheden van een opgelopen verwonding. Deze zou het gevolg kunnen zijn van een onfortuinlijk voorval. Het CGVS stipt aan dat uit uw sociale media blijkt dat er in uw vriendenkring mensen zijn die met grote messen lopen te pronken (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Zelfs indien de verwondingen aan uw vingers niet het gevolg zouden zijn van een (arbeids)ongeval maar wel van kwaad opzet, kan onmogelijk bepaald worden wat de intenties waren van de daders. Zo valt bijvoorbeeld niet uit te maken of het ging om crimineel geweld, dan wel om politiek geïnspireerde daden. Criminaliteit komt immers in alle landen ter wereld voor. In elk geval verwondert het dat u na deze verwonding zo weinig nood had aan medische verzorging volgens uw eigen verklaringen. U zegt dat uw vader u na uw vrijlating naar een apotheek bracht, waar ze een verband rond uw vingers deden (CGVS, p.12). U maakt geen melding van andere behandelingen. Het valt moeilijk daar geloof aan te hechten. Indien de taliban u op weinig zachtzinnige wijze hadden verminkt in een niet-steriele omgeving zou zoiets een ernstig medisch probleem vormen. Dit is een verdere indicatie dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat u bijster weinig details kan geven over de mensen die uw familie zo zouden vervolgen. U kan niets vertellen over de mensen die achter uw ontvoering zaten (CGVS, p.12), en weet ook niets over de talibanstrijders die na uw vertrek uw huis hebben aangevallen en uw zus hebben vermoord (CGVS, p.22). U hebt daarover ook niet gesproken met uw moeder en uw maternale oom (CGVS, p.22). Dat getuigt van een opvallende desinteresse in uw eigen problemen, die zich moeilijk laat rijmen met het gedrag van iemand die oprecht meent internationale bescherming nodig te hebben. Zeker sinds de machtsovername is er eigenlijk geen reden dat uw familie niet meer te weten zou komen over hun belagers, en het valt al evenmin in te zien waarom zij daarover informatie achter zouden houden voor u” die pertinent is en gedragen wordt door de stukken van het administratief dossier en gaat zij tevens geheel voorbij aan de overige vaststellingen met betrekking tot haar vluchtrelaas en de voorgelegde stukken die samengenomen terecht doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

3.6.10. Waar verzoekende partij nog wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. Zoals de verzoekende partij trouwens zelf erkent in het verzoekschrift moet de commissaris-generaal niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin diens taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoekende partij gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekende partij om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten.

3.6.11. Gelet op de voormelde terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

3.6.12. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 30 oktober 2025 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog in het verzoekschrift inzake “*verwestering*” maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, die aangaf een soennitische moslim te zijn en nog steeds haar geloof te praktiseren (CGVS, NPO, 17 mei 2023, p.6-7), een politieke of godsdienstige overtuiging heeft die in Afghanistan als afwijkend zou kunnen worden aanzien en waardoor zij dreigt te worden vervolgd. De Raad merkt ook op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan (Verklaring DVZ, 14 april 2022, punt 10 en CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 6), dat zij nog steeds contact heeft met haar familiaal netwerk aldaar (CGVS, NPO, 17 mei 2023, p. 10), dat zij zes dagen na de machtsovername in augustus 2021 op ongeveer 17-jarige leeftijd (Verklaring DVZ, 14 april 2022, punten 4, 10 en 32) – en dus toen zij reeds in belangrijke mate was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – naar Europa reisde, dat zij minder dan vier jaar in België verblijft, dat zij blijkens haar sociale media voornamelijk met andere Afghaanse personen contact heeft, veelal in het Pashtou communiceert en soms ook afgebeeld staat met een pakol of traditionele kledij (stuk Cedoca, Q&A *New Media Unit NPU2023-220 Check sociale media*, 9 november 2023) en er geen aanwijzingen zijn dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij een “*verwoed bokser*” is , merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aantoonde dat het louter beoefenen van een sport, boksen, een doorn in het oog van de taliban zou zijn. Verzoekende partij toont niet aan en maakt op geen enkele wijze concreet dat de taliban een probleem zouden hebben met het beoefenen van de bokssport in Afghanistan of elders. Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat de beschikbare informatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, geen melding maakt van het feit dat mannelijke sportbeoefenaars specifiek gevisieerd zouden worden of dat sportbeoefening door mannen als problematisch wordt beschouwd.

Waar verzoekende partij er voorts nog op wijst dat zij actief is op sociale media, wijst de Raad erop dat hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban betroffen. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij door het loutere feit dat zij aanwezig is op sociale media dreigt gevisieerd te worden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich op haar sociale media kritisch uitlaat tegenover de taliban. Hoe dan ook toont verzoekende partij niet aan dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van haar sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Er blijkt overigens niet uit de beschikbare algemene informatie dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij persoonlijk gevisieerd zou worden bij deze controleposten.

In zoverre verzoekende partij zich in haar verzoekschrift nog verontwaardigd over “*het gemak waarmee de bestreden beslissing zijn verslaving afhandelt*” wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen motivering met betrekking tot enige verslaving bevat en verzoekende partij ook geenszins concreet aantoonde dat zij enige verslavingsproblematiek heeft.

Het loutere feit dat de verzoekende partij enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partij daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij deze zou opgeven of verbergen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter algemene landeninformatie aan te halen zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan pas verlaten heeft eind 2021 en minder dan vier jaar in België verblijft, het overgrote deel van haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

3.6.13. De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt

dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precare sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad benadrukt voorts dat thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorligt.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat

burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

Haar uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER